

SLUTTINNLEGG

til

Oslo tingrett

Oslo, 1. juli 2026

Sak nr. 24-186492TVI-TOSL/01

Saksøker:	Forbrukerrådet (Grupperepresentant i gruppesøksmål) Fred. Olsens gate 1 0152 Oslo
Prosessfullmektig:	Advokat Amund Noss CMS Kluge Advokatfirma AS Postboks 1548 Vika, 0117 Oslo
Rettslig medhjelper:	Advokat Nicolay A. Bondi CMS Kluge Advokatfirma AS
Saksøkt:	Riverty Norway AS (org. nr. 994 210 130) Kongens gate 6 0153 Oslo
Prosessfullmektig:	Advokat Ole Tokvam Ræder Bing advokatfirma AS Postboks 2944 Solli 0230 Oslo
Rettslig medhjelper:	Advokat Kyrre W. Kielland Ræder Bing advokatfirma AS
Saken gjelder:	Gruppesøksmål – krav om tilbakebetaling av gebyr – finansavtaleloven § 2-4

1 PÅSTAND

Forbrukerrådet vil nedlegge følgende påstand:

1. Riverty Norway AS dømmes til å tilbakebetale til hvert gruppemedlem alle betalinger fra 1. januar 2023 for utstedelse eller sending av regning, som på fakturaen er omtalt som
 - Fakturagebyr
 - Administrasjonsgebyr
 - Pay Later
 - Administrasjons- og etterbetalingsavgift
 - Park & Go
 - Flex
 - Fleks
 - Parkering med utsatt betalingog som alene eller samlet overstiger 2,50 kroner (inkl. MVA) for utsendelser med eFaktura, 3,75 kroner (inkl. MVA) for utsendelser med Digipost eller 8,75 kroner (inkl. MVA) for fysiske utsendelser.
2. Riverty Norway AS dømmes til å betale til hvert gruppemedlem avsavnsrente fastsatt etter rettens skjønn av beløpet som fremkommer av påstandens punkt 1, beregnet fra tidspunktet gebyret ble betalt til rettens oppfyllelsesfrist, og lovbestemt forsinkelsesrente fra rettens oppfyllelsesfrist til betaling skjer.
3. Forbrukerrådet (grupperepresentant) tilkjennes sakskostnader.

2 PÅSTANDSGRUNNLAG OG PÅBEROPTE RETTSREGLER

2.1 Hva gruppeskøsmålet gjelder

Saken er et gruppeskøsmål som gjelder krav om tilbakebetaling og avsavnsrente til forbrukere som fra 1. januar 2023 har betalt gebyr for utstedelse og sending av regning for parkeringstjenester. Grunnlaget for kravet er at fakturagebyrene er ugyldige etter finansavtaleloven § 2-4 eller avtaleloven § 36. Kravet er fremsatt mot Riverty Norway AS som har kjøpt gebyrfordringer fra flere parkeringsselskaper. Gruppeskøsmålet er begrenset til fordringer som er kjøpt fra parkeringsselskapene Onepark AS, Apcoa Norway AS, Aimo Park Norway AS, Bember AS, Parkly AS, Nor Tronic AS og Park Nordic AS.

2.2 Fakturagebyrene er ugyldige

2.2.1 Finansavtaleloven § 2-4

Etter Forbrukerrådets syn er parkeringsselskapenes fakturagebyrer i strid med finansavtaleloven § 2-4 (1) *fjerde punktum* i den utstrekning gebyrene overstiger de faktiske kostnadene ved å utstede og sende regningen. Dette gjelder uavhengig av hva gebyret kalles på betalingsmottakerens faktura – fakturagebyr, administrasjonsgebyr eller noe annet. Det avgjørende er om forbrukeren får et betalingskrav for å gjøre opp for seg.

Det er ikke riktig at finansavtaleloven § 2-4 (1) fjerde punktum «kun kommer til anvendelse i tilfellet der vilkårene i tredje punktum samtidig er oppfylt», slik Riverty har anført. Et slikt krav om «dobbel gebyr» ville etter Forbrukerrådets syn være en meningsløs regel som ikke er forenlig med forarbeidene til bestemmelsen. Det fremgår av Prop. 92 LS (2019-2020) punkt 5.5 at § 2-4 (1) tredje og fjerde punktum fungerer i et samspill, og det skal nettopp «ikke være nødvendig å avgjøre om gebyret gjelder utstedelsen av fakturaen (regningen)

eller valget av betalingsløsning». Tredje og fjerde punktum innebærer at betalingsmottakerens gebyr knyttet til betalingsoppgjøret «samlet sett ikke skal kunne utgjøre mer enn de faktiske kostnadene ved utstedelsen og utsendingen av fakturaen og bruken av den tilknyttede betalingsløsningen til sammen». Etter forarbeidene utfyller derfor gebyrreglene i tredje og fjerde punktum hverandre. Anvendelsesområdet til fjerde punktum begrenses ikke av tredje punktum.

Forbrukerrådet vil uansett anføre at parkeringsselskapenes fakturagebyrer er i strid med finansavtaleloven § 2-4 (1) *tredje punktum*. Bestemmelsen må tolkes i samsvar med forbrukerrettighetsdirektivet artikkel 19 som pålegger medlemsstatene å forby «traders from charging consumers, in respect of the use of a given means of payment, fees that exceed the cost borne by the trader for the use of such means». Etter denne bestemmelsen er det de reelle forholdene som er avgjørende – ikke hvordan gebyret er omtalt av betalingsmottakeren. Ifølge kommisjonens veileder kommer gebyrbegrensingsregelen til anvendelse på «all kind of fees which are linked to a means of payment».

Etter Forbrukerrådets syn omfattes derfor parkeringsselskapenes fakturagebyrer av anvendelsesområdet til finansavtaleloven § 2-4 (1) tredje punktum. For at forbrukerne skal unngå et gebyr for betalingsoppgjøret, må de i praksis benytte betalingsløsningen betalingskort. Dette må enten skje i betalingsautomat på parkeringsplassen eller i en nettbasert løsning (app eller nettleser) innen en frist fastsatt av parkeringsselskapet. Dersom forbrukeren i stedet benytter seg av en annen betalingsløsning, typisk ulike former for kontobetalinger (giro), vil dette utløse gebyr. Dette skyldes at faktura er en nødvendig og integrert del av kontobetaling som betalingsløsning. Parkeringsselskapenes fakturagebyrer er derfor et gebyr knyttet til en bestemt betalingsløsning.

Gebyrkrav i strid med finansavtaleloven § 2-4 (1) tredje eller fjerde punktum er ugyldige. Bestemmelsen er preseptorisk, se finansavtaleloven § 1-9. Etter Forbrukerrådets syn følger derfor ugyldighet direkte av finansavtaleloven § 2-4.

2.2.2 Avtaleloven § 36

Under forutsetning av at parkeringsselskapenes fakturagebyrer ikke omfattes av anvendelsesområdet til finansavtaleloven § 2-4, anfører Forbrukerrådet at gebyrkravet er ugyldig etter avtaleloven § 36. Det er på det rene at avtaleloven § 36 setter en grense for hvor store gebyrer den næringsdrivende kan kreve av forbrukere. Uenigheten mellom partene gjelder om denne grensen er overskredet for parkeringsselskapenes gebyrer. Etter Forbrukerrådets syn er parkeringsselskapenes fakturagebyrer urimelige etter avtaleloven § 36.

For det første taler *forbrukerhensyn* mot at næringsdrivende kan hente inn fortjeneste gjennom et gebyr knyttet til betalingsoppgjøret. Slike gebyrer gjør det vanskelig for forbrukere å sammenligne priser og få oversikt over den totale prisen for avtalen. Dersom det kan hentes inn fortjeneste gjennom gebyrer, vil det gi uønskede incentiver til å innrette betalingssystemet slik at det utløser mest mulig gebyr. Etter Forbrukerrådets syn er dette bakgrunnen for at departementet i Prop. 92 LS (2019-2020) punkt 5.5 uttalte at det i forbrukerforhold fremstår som en «selvsagt begrensning» at fakturagebyr ikke kan være høyere enn betalingsmottakerens faktiske kostnad. Dette gjør seg særlig gjeldende ved parkering, hvor gebyret typisk utgjør en betydelig andel av den samlede parkeringskostnaden.

For det andre tilsier *størrelsen på gebyret* at gebyrvilkåret er urimelig. Parkeringsselskapenes gebyrer har variert mellom selskapene og over ulike tidsperioder, men en stor andel av gebyrene er vesentlig høyere enn de faktiske kostnadene. Gebyrene har også utgjort en så stor andel av de totale parkeringskostnadene at de ikke står i et rimelig forhold til fordelen forbrukeren har hatt i form av en betalingsutsettelse.

For det tredje taler *avtalesituasjonen* for at gebyrvilkåret er urimelig. Parkeringsselskapenes gebyrer er ensidig fastsatt og er basert på et passivt samtykke til å motta faktura. Avtalesituasjonen kjennetegnes ved at den enkelte forbruker typisk inngår mange avtaler som hver for seg gjelder et beskjedent beløp. Det er ikke realistisk at forbrukeren skal kontrollere alle avtalevilkår før parkering skjer. Det kan derfor ikke være avgjørende om forbrukeren gjennom en kombinasjon av skilting på stedet og informasjon på parkeringsselskapenes nettsider har mulighet til å skaffe seg kunnskap om gebyrvilkåret og deretter innrette seg for å unngå gebyr innen en frist fastsatt av parkeringsselskapet.

2.3 Virkningen av ugyldighet

2.3.1 Tilbakebetaling av ugyldige gebyrer

Etter Forbrukerrådets syn er virkningen av ugyldighet etter finansavtaleloven § 2-4 eller avtaleloven § 36 at forbrukerne har krav på tilbakebetaling av den rettsstridige delen av gebyret. Dette følger av de avtalerettslige ugyldighetsreglene.

Parkeringsselskapene har solgt det ugyldige gebyrkravet til Riverty, og i en slik situasjon kan forbrukerne fremsette tilbakebetalingskravet mot Riverty. Dette følger av pengekravsrettslige regler om kreditorskifte. Erververen av et krav får ikke bedre rett overfor skyldneren enn overdrageren, jf. gjeldsbrevloven § 25. Dette prinsippet gjelder også innsigelser som gjøres gjeldende etter at debitor har betalt.

2.3.2 Avsavnsrente og forsinkelsesrente

Forbrukerne har også krav på avsavnsrente beregnet fra da gebyret ble betalt og frem til rettens oppfyllelsesfrist for tilbakebetalingskravet. Det gjelder ikke noen lære om at renter krever særskilt hjemmel, jf. Rt-2002-71, og etter høyesterettspraksis kan det være grunnlag for å beregne avsavnsrente ved avtalerettslige restitusjonsoppgjør som følge av ugyldighet, jf. Rt-2012-393. Dette må også gjelde restitusjonskravet i vår sak, hvor forbrukerne har lidt et likviditetstap som følge av at det har blitt fakturert urettmessige gebyrer.

Ved fastsettelsen av avsavnsrentens størrelse bør det tas utgangspunkt i en «normalpris» på penger, jf. Rt-2002-71. I vår sak vil det etter Forbrukerrådets syn være naturlig å fastsette renten skjønnsmessig med utgangspunkt i bankenes gjennomsnittlige innskuddsrente.

Dersom tilbakebetaling ikke har skjedd innen rettens oppfyllelsesfrist, skal det beregnes forsinkelsesrenter fra forfall til betaling skjer.

3 BEVIS

Forbrukerrådet vil påberope dokumentbevisene som er fremlagt i saken.

Seniorrådgiver Alexander Venås vil møte på vegne av Forbrukerrådet. Han vil ikke avgi partsforklaring. Forbrukerrådet vil ikke føre noen vitner.

4 TIDSPLAN

Partene har blitt enige om vedlagte forslag til tidsplan hvor mandag 24. august frigjøres.

Oslo, 1. juli 2026

CMS Kluge Advokatfirma AS

Amund Noss
advokat